

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Ur: Martyrene, af Stagnelius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Nöjen! lycka! usla brunnar! I hugsvalen ej min själ. Jesus mig ett högre väl, Mig en bättre tröst förunnar. Han min själ rättfärdiggör Och till lifsens källa för.

3. Nu det mig bekymrar föga, Hur mig verlden döma vill; Vittnet har jag i det höga, Vittnet, som jag vädjar till. Menskor mina brister minnas; Gud min tro och bättring ser. Med hans hjälp skall jag alltmer Vakande och trogen finnas, Hugnas i all nöd och strid Af hans Andas fröjd och frid.

4. Jesu! jag af din förening Har i allt mitt lefnadslopp, Själens ljus och hjertats rening, Samvetsro och saligt hopp. Dolda skiften mot mig ila; Men den frid, i dig jag fann, Ingen vaxling lida kan, Denna själens sabbatshvila Helga skall min vandringsstig Och till himlen följa mig.

Ur: Martyrerne, af Stagnelius.

Flavius.

Lär ock mig att bedja!

Perpetua.

Jag kan det ej. Det Ord, som skapte hjertat,

Kan ensamt lära hjertat bödens ord.

Så ögat ej af egen kraft kan se,

Om dagen ej dess späda dag bestrålar.

Ett underverk nödvändigt är, om stoftet

Skall tala med sin Gud, och Anden blott,

Den rena dufva, som med silfvervingar

Mildt sväfvat öfver tidens mulna flod,

Lär våra bröst den helga suckens genljud.

Kom hit emellertid! Jag vill dig visa,

Hur du till bödens nåd skall dig bereda.

När till ditt upphof med din känslas offer

Du ämnar framgå; tankarna då ropa

Från hvarje jordiskt föremål tillbaka;
 Knäpp sedan händerna till vittnesbörd
 Att dina sinnen du för världen sluter;
 Böj sedan knän; för hela världens Herre
 Böj dina knän. Blott till det låga sänkes
 Det höga neder. Bönens himlastege
 Står djupt i ödmjukhetens blomsterdal.
 Hög sedan tungans, hög ditt hjertas röst
 Och bed med dessa eller lika uttryck;

O Du, som fjerran öfver molnens rymder
 Och stjernornas och englarnas församling,
 Bor i ett ljus, dit tanken fåfängt lyftar
 Sin matta vinge! Du, som, himmelskt god,
 Af stoftets barn dock helsas vill som Fader!
 Må, Evige! för äran af ditt namn
 I hvarje bröst ett heligt rökverk brinna!
 Må jorden, länge höljd af brott och plågor,
 Omsider fri och lycklig bli; o komme
 Till oss ditt rike, Herrans stad, det nya
 Jerusalem, bebodt af nåd och sanning,
 I gyllne skyars krans från himlen ned!
 Då skall ej längre blott en magtlös suck,
 En fåfång bön, vårt hjertas kärlek tyda:
 Ske skall bland oss din vilje, som den sker
 Ibland din himmels eviga naturer.
 Allgode Gud! åt våra själar gif,
 I pröfningens och jemrens törnedalar,
 Hvad för det högre lifvet de behöfva;
 Styrk deras kraft och faderligt dem mätta
 Med gyllne frukter ur ditt paradiset!
 Förlåt oss, Herre! så, som vi förlåte!
 Mät bördan efter våra svaga skuldror,
 Och led oss ej i frestelser, der segren
 Ej är beredd! Oss från det onda fräls!

Ty kärlekens och ljusets gudaspira
 Du evigt sträcker öfver ting och andar,
 Och i äoners skiftande äoner
 Är magten, äran, härligheten din.

Flavius.

O hvilken bön! Hvar har du lärt den, moder?

Perpetua.

Har jag ej sagt? Det Ord, som skapt vårt hjerta,
 Kan ensamt lära hjertat börens ord.
 Ja, Flavius! Gud, den milde Gud, hvares blod
 Försonar jorden, lär oss så att bedja.
 Kom till mitt bröst. Snart skall din moder sofva
 I grafvens natt. Snart skall du fåfängt söka
 Dess öppna famn, dess varma kyssars tröst.
 Fly då till Gud, den kärleksrike Fadren
 I fästets höjd, hvares öga aldrig blundar —
 Gråt ej, min son — den intet kan förlora,
 Hvares kärlek är ovanskligheten sjelf.

Aftonen.

(Af Stagnelius.)

Qvällen är kommen.
 Trött af resan
 Från andarnes verld,
 Han flämtande sitter,
 I högblå mantel,
 Brämad af guld,
 På klippans topp
 Och blickar tyst
 I dalarna neder.

Eu